

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף מ"ח - מ"ט

הלכות ציצית הלכה ה' אות יז - כט

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

**ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-6171116**

**לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org**

לקוטי הלכות חלק א' דף מח - מט הלכות ציצית הלכה ה' אות י"ז כ"ט

הוצאת הברכות מיצחק ע"י הבאת היין והתדבקות בשיר פשוט

יז) ועל-כן יעקב אבינו כשהביא המטעמים לאביו, שרצה להגביר בחינת מזונא דנשמתא, בחינת ריח כפ"ל, על-כן פתיב (בראשית כז), "ויבא לו יין וישת" ואז דיקא (שם), "וירח את ריח בגדיו" כי על-ידי היין דיקא נתעורר השיר הפ"ל בבחינת אין אומרים שיר אלא על היין, שעל-ידי זה נתעורר הריח טוב, שהוא מזונא דנשמתא כפ"ל:

ר' נתן הקדים לפרש ענין ביאור המדמה ע"י קדושת היין המשמח, לא יישן המשכר, ארבה להרים את המח מכל הבלבולים, וכאן ממשיך שכשרצה יעקב אבינו לקבל הברכות הביא יין לאביו יצחק. כדי להמשיך את הברכות וריח גן ערן, מזונא דנשמתא, כי דווקא יין מעורר את השיר, והוא חידוש נורא שר' נתן מגלה, מלבד מה שגילה בכלליות שיש ב' כחות ביין, שכרות ובירור המדמה, הוסיף כעת שבכרי להוציא את הברכות מיצחק, שהוא תיקון הלבושים, תיקון הבגידות של אדה"ר, להשלים חטא עץ הדעת, לכן הביא יין. ומוכן בזה יותר שזהו בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע, כי אי' בזה"ק 'ויבא לו יין וישת מאתר רחיק' הוא בחי' שיר פשוט, כי יעקב בכלליות הוא קול יעקב, נהר יוצא מעוך להשקות את הגן, ועלה עליה הזאת עד אתר רחיק, כי כלל הדבר הוא תיקון המדמה שזה ממשיך פרנסה וברכה מיצחק. כי כשמבררים הגשמי להיות רוחני, נמשך ברכת העשירות. ולכן הוצרך להביא יין מאתר רחיק, לעלות חזרה לשיר פשוט.

ענין קללת חם שמתגלה כמה הרע מאוס ונבזה

יח) ועל-כן חם שקלקל בשעת השכרות של נח, כמו שהקדים לעיל שע"י שלא השלים נח את התוכחה הראויה, לכן נשאר בחי' השכרות, ושם ויפת הביאו את השמלה, מעט דעת לצאת מבהמיות ודמיונות, לעומת חם שהוא יצר הרע ממש, אדם שלא חושב הרבה, אין לו מחיצות פרוסות בפני שום דבר, רח"ל, זהו זוהמת נחש, שאינו עוצר משום דבר, רבינו נותן לנו את הקדושה, שנוכל לעצור איפה שצריך לעצור, ובזה אנו חוזרים לשמחה ומנוחת הנפש. כי חם הוא בחינת היצר הרע, זוהמת הפחש שרוצה להתגבר בשעת השכרות דיקא, בשעת בלבול המדמה, שהוא זוהמת הפחש ותאות שמושכים, שזה נאחז באדם ע"י חטאים עונות רח"ל, שמשם עקר אחיזתו, על-כן כשהקיץ נח מיינו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן, שרצה להגביר את הקליפות, פי ידע כל פגותו עד היכן הדבר מגיע, שכל פגת הסטרא אחרא כרי להגביר זוהמת הפחש, בלבול המדמה, הבע"ד הוא נחש חברהמן ערמומי, רוצה להכשיל כל אחד לקחת ממנו שפע ומזונות בכל יום, ולקבור אותו לגמרי בדמיונות צער ועגמת נפש וכמה דרכי קטנות המוחין, ה' ירחם, שעל-ידי זה ח"ו נתבלבלה האמונה הקדושה שאז אדם נופל לקליפות, וכל הגויים נהיו גויים עי"ז, בלי קדושת א"י, אלא שחם רצה לגנוב את א"י כרי להתגבר על ארץ ישראל, שהוא בחינת אמונת חודש העולם ועל-כן באמת היתה ארץ ישראל כבושה תחת יד כנען כמה וכמה שנים שהוא מזרעו של חם.

על-כן נח שהבין כל זאת בחינת (שם ט') וידע את אשר עשה לו בנו הקטן, על-כן קלל את חם (שם) ארוך כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו, עבד' דיקא, שהוא בחינת התגברות השנה

הבא מבבלובל המדמה, כי עשרה קבין שנה ירדו לעולם ט' נטלו עברים (קדושין נט), הינו שנה קלל אותו במה שקלקל ופגם שיהיה נמשך עליו העבדות, הקללה הוא שיהיה תמיד בעבדות, מבולבל, עד שע"י השכרות שלו, יבלבל את עצמו לבר, וכבר יראו שזה לא סוג אדם מיושב כלל, ומי שהולך בררכו של חם, נמשך עליו קללת חם, שנמשך עליו בחי' עבדות ושינה, שהוא בחינת השנה, בחינת בבלובל המדמה שנמשך מזוהמת הנחש שנתקלל, "ארור אתה", שזהו בחינת ארור כנען, כמו שכתוב בזהר הקדוש, שהם בחינה אחת, עין שם, שכתוב על הנחש ארור, וכן על כנען ארור, זהו הקללה שיש על גשמיות שאין לה תכלית, הברכה נמשכת רק כשאנו יוצאים מבחי' ארור הזה, ורואים אנשים שמתוך ה'ארור' הזה, יכולים להכיר תראה לאן אדם יכול ליפול, לאיזה גועל ובהמיות, ה' יצילנו. ועי"ז יכול לשוב, שיראו כמה עצוב זה עצבות, וכמה מר זה מרירות. וכך ישוב בתשובה.

בני ישראל זוכים לגלות אלקותו ית"ש ולכן זכו לא"י - קדושת ברור המדמה

וזהו (שם), "ברוך ה' אלהי שם ויהי כנען עבד למו" 'ברוך ה' אלהי שם', שממנו יצאו ישראל שהם מיחדים שמו תמיד ומגלין אלקותו יתברך ומאמינים בחדוש העולם, שזהו עקר קדושת ארץ ישראל ועל-כן להם מגיע ארץ ישראל, הוא היפך כנען וחם, כי עוסקים תמיד באמונה והתחזקות לייחוד שמו בתפילות ברכות ומצוות, להם מגיע א"י, ועל-כן, "ויהי כנען עבד למו", שכנען יבטל לפנייהם, היינו שהעבדות והמדמה יתבטל לפנייהם, ויהיה להם דרך לברור ולהפכו אל הקדושה, הינו שהתנבא שעתידין ישראל בני שם לכבש את ארץ ישראל מתחת יד כנען וכנען יפל לפנייהם ויהיה עבד להם, שכל זה הפך בונת חם שרצה להגביר המדמה המבלבל כרי להתגבר ח"ו, על קדושת ארץ ישראל, שהוא בחינת אמונת חדוש העולם שנמשך מברור המדמה כנ"ל ועל-כן קללו במה שפגם שבו בעצמו תדבק הזמא, בחינת עבדות ושינה, וישראל יכבשו את ארץ ישראל מירדו ויגלו אלקותו לכל באי עולם, בחינת ברוך ה' אלהי שם, וקבלו את התורה ורוח נבואה עם י' מיני נגינה, שזהו א"י והשגחה פרטית ואמונה מזוככת כמו שהצדיקים מלמדים איך לחשוב מהש"ת תמיד כמו שפרש רש"י שם שעתיד לשמור הבטחתו לזרעו לתת להם את ארץ כנען וכו', הינו כנ"ל כי קדושת ארץ ישראל היא בחינת ברור המדמה שהוא הפך זוהמת חם וכנען, שהם בחינת עבדות ושינה הרבה הבא מבבלובל המדמה הנ"ל, שמבררים המדמה בכל מה שעושים, ועי"ז זוכים לאמונה מזוככת בכל מחשבה ריבור ומעשה, להכניע חומריות עבדות ושינה הבא מבבלובל המדמה שאז אדם צריך לישון ויש לו הרבה מניעות, כשמברר המדמה, מתבטל קצת השינה, הינו שהתנבא שלא תתקים מחשבתו הרעה של חם שהוא היצר הרע והסטרא אחרא, שהסט"א רוצה לקבור את האדם רח"ל, כי עתידין ישראל בכח מלשה רבנו לכבש ארץ ישראל ויגלו האמונה הקדושה לכל באי עולם וכנ"ל: ויזכו לחזור לצדיק ולקדושת א"י לבנות בית המקדש ולברר המדמה.

יט) וזה בחינת העשרה קשרים שבכל אחד מהציצית, שהם כנגד העשרה הדברות, שהם בחינת עשרה מדרגות של נבואה שהוא ברור המדמה, שעל-ידי זה נתמקנין הבגדים, שזהו עקר בחינת הציצית כנ"ל: כאן חוזר להלכות ציצית, שכלליות להמשיך עלינו קול המוכיח הראוי לברר הבגדים - המדמה, ושפע הציצית הוא מקיף עליון שנמשך למטה, ויש בה עשרה קשרים שהוא המתקת הדין, שמגלה כח רוח נבואה, נב"יא ר"ת בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה, כרי לברר המדמה, כי נבואה הוא עיקר הקשר להש"ת, וזהו קדושת עשרת הדברות, אור

תורת הצדיק שמחזק וממשיך כח לברר את המדמה.

ציצית ופסוקי דזמרא שניהם בחי' יצירה, להפוך הרגשות הלב המדומים, לתארים ושבחים להשי"ת

כ) וְזֶה שְׂאִיתָא בְּזָהָר וּבִכְתָּבִים שְׂצִיצִית הֵם כְּנֶגֶד פְּסוּקֵי דְזִמְרָא, עֵין שָׁם, שְׂחֹשֵׁב אִיד מִתְקַנֵּין וּמְעַלֵּין הוּא עוֹלָמוֹת בְּעוֹבְרָא וּבְמִלּוּלָא, כִּלְל מַה שְּׂמִבּוּאָר שָׁם כִּי כְשֶׁקָם בְּבוּקָר וּמִנְקָה אֵת עֲצָמוֹ הוּא מִתְקַן עוֹלָם הַעֲשִׂיָה, בְּצִיצִית יִצִירָה, תְּפִלִּין שֶׁל יָד בְּרִיאָה, וְשֶׁל רֵאשׁ עוֹלָה לְמַעְלָה יוֹתֵר, כֹּל זֶה בְּעוֹבְרָא וּמַעְשָׂה, וּבְתַפִּילָה הוּא בְּמִלּוּלָא, קֶרְבָּנוֹת מַעְלָה אֵת הַעֲשִׂיָה, וּפְסוּדוֹ"ז בְּחִי' יִצִירָה, הֵרִי שְׂצִיצִית וּפְסוּדוֹ"ז הוּא עֵנִין אַחֵר, שֶׁהוּא בִירור עוֹלָם הַיִּצִירָה. וּכְבִּיכּוֹל כֹּאשֶׁר כֹּל הַתְּפִילוֹת מַעֲלִים לְמַעְלָה בְּקִדּוּשָׁה, בְּבִרְכוֹת יוֹצֵר עוֹלָם לְקַבֵּל קִדּוּשָׁה, וּבִק"ש מוֹחֵץ חֲרָשִׁים, עַד שְׂבִתְפִילָה נִכְנָסִים לְקַבֵּל מוֹחֵץ שְׁלָמִים וְנַעֲשֶׂה יַחוּד קוּב"ה וּשְׂבִינְתֵיהָ, שְׂזָהוּ שְׁלִימוֹת הַעֲבוּדָה בְּכֹל בּוֹקֵר. . וְאִדָּם צָרִיךְ לְרַעַת מִכֹּל זֶה, שְׂזָהוּ כִּלְל עֲבוּדַת הָאָדָם בְּכֹל יוֹם, אִפִּי' שֶׁלֹּא מִבְּנִינִים בְּזָה, צָרִיךְ לְהֵאֱמִין בְּזָה, לְהֵאֱמִין בְּקִדּוּשַׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מִתְקַנִּים אֵת הָעוֹלָמוֹת, שְׂזָהוּ כִּלְל הָאֱמוּנָה וְיִסּוּד הָאֱמוּנָה בְּחִידוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁהַשִּׁי"ת נִמְצָא פֶה וּמִתְקַנֵּים דְּרַבִּים, וְלְהֵאֱמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלִימָה בְּכַח הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים, הָאֵרִיז"ל הַבַּעַש"ט וְרַבִּיֵה"ק שֶׁהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַזֹּאת בְּשְׁלִימוֹת, וְאִיךְ רַבִּיֵה"ק מְבִיא לָנוּ אִיךְ שֵׁיךְ גַּם לָנוּ כֹּל זֶה, כְּמוֹ שֶׁר' נֵתָן מִלְּמוֹד אִיךְ שְׂזָה שֵׁיךְ גַּם לָנוּ.

וּמִבְּאָר שָׁם שְׂצִיצִית כְּנֶגֶד עוֹלָם הַיִּצִירָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּסוּקֵי דְזִמְרָה וְכו', עֵין שָׁם, כִּי צִיצִית הֵם בְּחִינַת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְשָׁל שְׁעָלָיו יִתְנַגֵּן הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן שְׁלֵעֲתִיד, שְׂמֹשֶׁם כֹּל הַזְּמִירוֹת וְהַשִּׁירוֹת וְכו' כְּנִלְשָׁל, שְׂזָהוּ בְּחִינַת פְּסוּקֵי דְזִמְרָה:

וְזָהוּ עֵנִין פְּסוּדוֹ"ז שֶׁאֵנוּ לּוֹקְחִים אֵת כֹּל הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים, מִהֵלֵב שְׁלָנוּ, לְהַפּוֹךְ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם כֹּל מַה שֶׁהוּא מְכִיר, לְאִלְקוֹת, בְּכֹל פַּעַם צָרִיךְ לְהִתְחַדֵּשׁ בְּזָה, וּלְבַא לְהוֹדוֹת וְלְהִלָּל לָהּ, וְכֹל זֶה הוּא כֹּחַ הַצִּיצִית הַקִּדּוּשִׁים, כִּי צִיצִית הוּא בְּחִי' הַשִּׁיר, שֶׁשְׁנֵיהֶם בְּבַחִי' יִצִירָה, שִׁיר מְשׁוּלָשׁ, מוֹפְלָא מֵאֵד.

ארבע חלקי השיר בעשיית הציצית

כא) ועל-כן הם ארבע ציציות כנגד ארבע אותיות הוי"ה, שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע שעולה ע"ב, כשכותבים את זה בצורה שכתוב בתורה ד' שהוא בחינת השיר שלעתידי, שהוא בחינת חוט של חסד, שהוא בחינת חוטי הציצית כנ"ל, כי מצות ציצית הוא בבחינת פשוט כפול משלש מרבע, כי מתחלה לוקחין ד' חוטיין פשוטים, זה בחינת שיר פשוט, ואחר כך מכניסין אותו לתוף הכנף וכופלין אותו, זה בחינת שיר כפול, אחר כך קושרין אותו וכורכין אותו ואזי הם משלשין בחינת שלישי גדיל, וב' שלישי ענף וזהו בחינת שיר משלש, וכן צריכין לעשות בכל הארבע כנפות, ועל-ידי הארבע ציציות שבארבע כנפות, נמשך בחינת שיר מרבע נמצא, שבמצות ציצית מרמז בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע, כי משם שרש הציצית כנ"ל: עוד ענין מופלא מאד, איך נמשך מציאות בפשטות עשיית הציצית בחי' פשוט כפול ומשולש ומרובע, וזה מתאחד ע"י ענין המופלא הזה לפנימיות האמת בדרך שאנו ממשיכים זאת, שהמלכות מקבלת את ד' הארות ע"י התוכחה של הצדיק, בבחי' שיר פשוט משולש ומרובע. ואלו הם רמזים נפלאים שהם לבושים להבין פנימיות המשכת המקיף הגדול ממדות

ליקוטי הלכות ח"א דף מח - מט - הל' ציצית הלכה ה' אות יז - כט

הרחמים, כמ"ש בס"י ח'. וכמ"ש האריז"ל להמתיק הדין ע"י בחי' יוסף.

כב) וזה בחינת הט"ל פריכות שהם עולין ה' אחד, פמובא, פי עקר הציצית הוא בשביל להמשיך שלמות האמונה, שהוא בחינת ה' אחד, פי זה עקר האמונה, וכמובא בתקונים שציצית הוא בחינת אמונת היחוד, בחינת שמע ישראל וכו' פנ"ל: כורכים ט"ל כריכות שהוא בחי' מציאות השיר המשולש, להאיר אחדות ה' בתוך הדמיונות, כי בחי' שיר משולש הוא עיקר תיקון המדמה, באהבות ויראות והתפעלות שכלב האדם, בחי' חג"ת שהוא שיר המשולש.

כג) ועל-פני הציצית הם ל"ב חוטין, זה בחינת כלליות התורה שמתחלת בב' דבראשית ומסיימת בלמ"ד, פי ציצית הוא בחינת אמונה, שהוא כלליות התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל, ועל-פני מתחלת התורה, "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" להודיע שעקר התחלת יסוד קיום כל התורה הוא על-ידי האמונה בחדוש העולם שמאמינים שהשם יתברך ברא את השמים ואת הארץ, יש מאין המחלט, וזה בכל רגע ורגע, אמונת חידוש העולם, שה' נמצא פה עכשיו שזהו יסוד כל התורה בלה, ואם לומד כל התורה כולה ולא חושב מהש"ת, הרי עיקר התורה הוא לחשוב מה' שהוא ברא את הכל והוא רואה אותי, ונתן לי מצוות ויש לו נחת רוח ממני, בחינת (מכות כד) בא חבוקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, בחינת (תהלים קיט) כל מצותך אמונה פנ"ל זה זוכין על-ידי הציצית פנ"ל, ועל-פני הם ל"ב חוטין כנגד כלליות התורה מב' דבראשית עד ל' דלעיני כל ישראל וכו': וצריך להמשיך כל זה לתוך קיום התורה, לכן ל"ב הוא כלליות התורה מב' עד ל'. והש"ת ממשיך עלינו את הבריאה לעיני כל ישראל, לראות תמיד את העולם עם עיני האמונה, שהאמונה תהיה מבורך, בהיות האמונה לפני עינינו תמיד.

גם כשאדם נתפס בבית אבימלך, המטרה היא רק להוציא משם חלק הקדושה

כד) והנה מבאר לעיל, שעל-ידי ציצית ממשיכין בחינת תוכחה הטובה של המוכיח הראוי וכו' פנ"ל וזה בחינת (בראשית כ') הנה הוא לך כסות עינים וכו' ואת כל ונוכחת, כסות עינים זה ציצית, שהוא תקון המבלוש והכסות, בחינת פי הוא כסותה לכרה דא ציצית כמו שכתוב בזהר הקדוש (תיקונים צא) וזהו, 'כסות עינים', פי ציצית הם בחינת עינים, כי על שם זה נקראים ציצית לשון מציץ מן החרכים, כמו שפרש רש"י שם בפרשת ציצית וכמבאר בהתורה, "ואלה המשפטים אמונה" (בסימן ז'), עין שם וזהו, "הנה היא לך כסות עינים", זה ציצית פנ"ל, על-ידי זה ואת כל ונוכחת, זה בחינת תוכחה, פי על -ידי ציצית זוכין לתוכחה הטובה של המוכיח הראוי פנ"ל. וזהו (שם), "ולשרה אמר הנה נתתי אלף כסף לאחיך הנה הוא לך כסות עינים וכו'" פי לקיחת שרה לבית פרעה ולבית אבימלך, זה סוד בחינת התפלה של הבעל פת, שהוא בבחינת דין שהסטרא אחרא רוצה לבלוע אותה, זה מה שהיצר הרע תופס את האדם לפעמים, אבל זה אדרבה, ירידה לצורך עליה, כדי להוציא כל הניצה"ק מפרעה, וכן יצא אברהם אבינו ברכוש גדול, שהוא בעל כח הגדול בחי' הצדיק אבל על-ידי פחו הגדול של הבעל פת, על-ידי זה התפלה עומדת בצוארה של הסטרא אחרא ואזי מברחת הסטרא אחרא ליתן הקאות להקיא ולהוציא כל חיותה שבלעה מן הקדושה, בבחינת (איוב כ') חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל וכו', כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל וזה בחינת לקיחת שרה לבית פרעה. וכן מבואר בזה"ק.

ואבימלך, שהוא מקום הסטרא אחרא, שרצו לכבש לעצמן את האשה יראת ה', שהוא בחינת

התפלה, וכל זה היה מחמת תאוות נאוף שהתגברה בהם הוא אומר שהוא צדיק, אבל ה' יודע האמת איפה הוא היה, שנמשך מזוהמת הנחש עד שרצו לשלוט גם על הצדקת שורה אשה יראת ה' להטיל בה זוהמא ח"ו, אבל שורה הייתה צדקת גדולה מאד והייתה בעלת כח גדול, עד שאפלו בששלוטו בה הדינים עד שנלקחה לביתם אף - על-פי-כן התגברה בכחה הגדול עד שלא יכלו לשלוט בה כלל, אדרבה, היא שלטה בהם הירידה היא לצורך עליה, וכן אנו בכח רביה"ק מתגברים באופן שלא יוכלו לשלוט בנו והביא עליהם מכות גדולות, כמו שכתוב (שם), "וינגע ה' וכו'" והוציאה מהם נצוצות קדושות הרבה שבלעו מקדם מהקדשה, בבחינת (קהלת ט') עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כמובא, שכל זה הוא בחינת התפלה בבחינת דין של הבעל כח, שהוא גם כן בחינה זו ממש שהם רוצים לבלעה, אבל על-ידי גל כחו של הבעל כח אין יכולים לינק ממנה, אדרבה, הם מוציאים מהסטרא אחרא, על-ידי זה כל נצוצות הקדשה שבלעו וכו' כנ"ל, כי התפלה היא בחינת אשה יראת ה', כמו שכתוב (משלי לא), "אשה יראת ה' היא תתהלל".

וכמבאר בהתורה "ויסב אלקים" (בסימן ס"ב) שזהו בחי' תיקון אמונה שיורדת כדי להביא קשוי כלה חדשים מתוך בירור המדומה מקרא זה על ענין שורה שנלקחה לבית פרהה, שעל-ידי זה הוציאה משם כל נצוצות הקדשה, בחינת תנו לה מפרי ידיה וכו', עין שם. כי הניצה"ק נתעלים ונתבררים, בתחילה עי, תענית וכו' ועי"ז אין אמצעי, כי מה שנדמה כאילו יש אמצעי בענין אכילה, פרנסה ורפואה, מה שנדמה לאדם שנפל לזה, באמת לא נפל, זה לא אמצעי, אלא בירורים, ובוה תגלה שה' מנהל הכל, ואין עוד מלבדו, אפי' האמצעי הזה, גם הכל כלום, רק השי"ת לבדו.

אבימלך נותן אלף כסף שהם הניצה"ק החוזרים אל הקדושה בכח כסות הציצית שהוא התוכחה הראויה

וזהו, "הנה נתתי אלף כסף לאחיד", אלף בחי' א' אור אלקי שבניצה"ק זה בחינת הנצוצות הקדושים שהוכרחו להוציא ולהחזיר אל הקדשה, ליתן לאברהם כסף ורכוש והון רב, שכל זה הוא בחינת נצוצות הקדושים שהוכרחו להקיא ולהוציא ולהחזיק את הקדשה על - ידי זה דיקא שרצו לשלוט בשורה וכו' כנ"ל, כי היא בבחינת התפלה של הבעל כח שמוציאה מהסטרא אחרא כל נצוצות הקדשה וכו' כנ"ל אהה בזה אנו מבינים קצת מה שרביה"ק עושה איתנו בראש השנה.

ועתה מחבר ומישב המקרא היטב סופו לראשו, כי על-פי פשוטו אין מישב כלל פרוש המקרא הזה, כי מה שיכות יש ענין כסות עינים להאלף כסף, וגם רש"י ז"ל בעצמו דחק עצמו מאד בפרוש המקרא הזה, כמבאר למעין שם, אבל עתה על-פי הנ"ל מבאר היטב קשר המקרא הזה, כי על-ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח שהיא מוציאה הקדשה מהסטרא אחרא, שהיא בחינת לקיחת שורה לבית אבימלך, שעל-ידי זה הוציאה כל נצוצות הקדשה משם, על-ידי זה זוכין לבחינת חוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת ציצית, שעל-ידי זה יכולין להוכיח כנ"ל שהציצית הוא כסות עיניים, ועי"ז יכולים להוכיח תוכחה טובה שמחזקת את האדם, וזהו ואת כל ונוכחת, וזהו, "ולשורה אמר הנה נתתי אלף כסף לאחיד" שהוכרחתי להוציא הנצוצות הקדושים הכלולים בכסף וזהב, (כמבאר ברב"י רבנו ז"ל במקום אחר סימן יז ובס"ו כ"ה) ולהחזירם אל הקדשה לאברהם, "הנה הוא לך כסות עינים", זה ציצית, כי על-ידי זה נמשך בחינת החוט

ליקוטי הלכות ח"א דף מח -מט - הל' ציצית הלכה ה' אות יז- כט

שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת צִיצִית כַּנִּל שֵׁשׁ כַּח נִפְלֵא כֹזֵה, לְהוֹצִיא אֶת שָׂרָה וּלְשִׁמּוֹר אוֹתָהּ בְּמִצַּב הַזֶּה, הָרִי שֵׁשׁ לֶךְ כַּח כֹּזֵה, לְהוֹצִיא בְּלַעַם מִפִּיהֶם, וְזֶהוּ, וְאֵת כָּל וְנוֹכַחַת, כִּי עַל-יְדֵי זֶה זֹכִיךְ לְבַחֲנֵינָה הַתּוֹכַחַת הַטּוֹבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתּוֹכַחַת שֶׁל מֹשֶׁה וְכוּ' כַּנִּל:

וְכֵן אֲנַחְנוּ בְּמִצַּב שְׁחוֹשְׁבִים שֶׁהָאֵרֶם גָּמוֹר לְגַמְרִי, וְלֹא יוֹצֵא מִשָּׁם, הִנֵּה יֵשׁ לְכָל וְנוֹכַחַת, תִּזְכּוֹר שְׂגָם לְשָׂרָה אֲמַנּוּ הִיָּה אוֹתוֹ סִיפּוֹר, וְאֵעֵ"ה הָרֵאָה לָנוּ שֶׁהוּא כֵן מִצִּיל אוֹתָהּ, כִּךְ נִזְכָּה לְשִׁיר שִׁיתַּעַר לַעֲתִיד וּלְתַקֵּן הַכֵּל, אֲמֵן.

גם שעמלק אוהו באדם ומקטיין דעתו, כל זה לצורך עליה להוציא הניצה"ק ממנו

(כֹּה) וְזֶה בְּחִינַת כֶּאֱן בֹּא לְפָרֵשׁ כֻּלְּ עֵינֵי הַנִּל עַל עֵינֵי הַפּוֹרִים, בַּח' יִרִידָה לְצוֹרֵךְ עֲלֶיהָ וְהַתְּגַלּוֹת שִׁיר חוֹדֵשׁ (אֶסְתֵּר ח') וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחָה וְנִתְבַּטְּלוּ כָל הַדִּינִים וְנַעֲשֶׂה שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, וְזֹמָה נִבְּיָן מָה אֲנוּ זֹכִים בְּכַח שֶׁל רִבִּי־ק בַּר"ה וּבְכָל פֶּעַם שְׁזוֹכִים לְהַתְּחַזֵּק לְהַפְּךְ יִרִידָה לְעֲלִיָּה וּמְרָדְכִי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר וְכוּ', כִּי גְדוּלַת מְרָדְכִי, שֵׁשׁ לוֹ כַּח שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ לְהַכְנִיעַ אֶת עַמְלֵק שֶׁמְכַנִּים קִטְנוֹת הָרַעוּת, וְע"י קְרִיעַת הַצַּדִּיק מוֹצִיא הַנִּיחָה"ק וּמְחַדֵּשׁ הַכֵּל, זֶהוּ עֵינֵי מַלְחָמַת עַמְלֵק בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא הִנֵּס הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא מְאֹד שֶׁל פּוֹרִים, הַכֵּל הִיָּה עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנֵינָה דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח, שְׁעַל-יְדֵי זֶה מְכַנִּיעִין אֶת עַמְלֵק, שֶׁהוּא הֶמֶן הַרְשָׁע, יִמַּח שְׁמוֹ, כַּמְבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּל, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת קְרִיעַת יָם סוּף וּמַלְחָמַת עַמְלֵק וְכוּ', עֵין שָׁם

וְעַל-כֵּן הִיָּה עֵקֶר הִנֵּס עַל-יְדֵי שְׁנִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְבֵית הַמֶּלֶךְ, כִּי לְקִיחַת אֶסְתֵּר לְבֵית אַחַשְׁוֵרוּשׁ, זֶהוּ בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנֵינָה דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח הַנִּל, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת לְקִיחַת שָׂרָה לְבֵית אַבְיִמֶלֶךְ וּפְרַעָה כַּנִּל, רַק שָׁם הִיָּה רַק לְפִי שְׁעָה קִלְהָ, כִּי אֵז לֹא הִיָּה קִטְרוֹג וְדִין גְּדוֹל כֵּל כִּךְ כְּמוֹ בִּימֵי אַחַשְׁוֵרוּשׁ בְּקוּם עֲלֵינוּ אֲדָם בְּלִיעַל הֶמֶן הַרְשָׁע, יִמַּח שְׁמוֹ, שֶׁהוּא עַמְלֵק, שֶׁהוּא זִוְהַמַּת הַנְּחָשׁ בְּעַצְמוֹ, אֲשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ לִוְחָם עִמּוֹ תְּמִיד בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת יז), "מַלְחָמָה לְה' בְּעַמְלֵק מְדוּר דוֹר" מָה שְׁעוֹבֵר עֲלֵינוּ, גְּלוּת גְּדוֹל, וִירִידוֹת שֶׁל כָּל אַחֵר, וּמַחְמַת תִּקְוָה הַדִּין שֶׁהַתְּגַבְּרָה זִוְהַמַּת הַנְּחָשׁ מְאֹד שֶׁהוּא הֶמֶן הַרְשָׁע, יִמַּח שְׁמוֹ, כַּנִּל, עַל-כֵּן הוֹכְרָחָה אֶסְתֵּר שֶׁתְּהִיָּה נִתְפַּסֶּת לְבֵית הַמֶּלֶךְ וְגַם הוּא לֹא נִגַּע בָּהּ, כְּמוֹבֵא בְּתַקּוּנִים וּבְגִדְל כַּחַה הוֹצִיאָה מִהַסְטֵרָא אַחֲרָא כָּל הַקְּדוּשׁוֹת וְהַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, עַד שֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא, שֶׁהוּא הֶמֶן וּבִיתוֹ, נִפְּלוּ בְּמַפְלָה שְׂאִין לָהּ תְּקוּמָה וְנָתַן כָּל בֵּיתוֹ וְרַכּוּשׁוֹ לְמְרָדְכִי הַיְּהוּדִי, כִּי נִשְׁבֵּר לְגַמְרִי כָּל כַּח הַדִּין, שְׁכָּל זֶה הִיָּה עַל-יְדֵי הַצַּדִּיקוֹת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (אֶסְתֵּר ח'), "וַתִּשָּׂם אֶסְתֵּר אֶת מְרָדְכִי עַל בֵּית הֶמֶן" וְעַל-יְדֵי זֶה עָלוּ כָּל נְצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הַמְּלַכְשִׁים בְּהַעֲשִׁירוֹת שֶׁהִיָּה כְּבוֹשׁ אֶצֶל הַסְטֵרָא אַחֲרָא אֶצֶל הֶמֶן וּבִיתוֹ, יִמַּח שְׁמָם, בְּלֵם חֲזָרוּ וְעָלוּ אֶל הַקְּדוּשָׁה לְמְרָדְכִי הַיְּהוּדִי, עֲשִׁירוֹת דְּקוֹדֶשׁה חוֹזֵר רוֹקֵא ע"י שֶׁהוֹצִיאָה הַנִּיחָה"ק מִהוֹמִיוֹנוֹת שֶׁל עוֹה"ז, עַד שְׁאֵפִי הִיָּין מִתְּהַפֵּךְ לְקוֹדֶשׁה בְּפוֹרִים שְׁכָּל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנֵינָה דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח שְׁעַמְרָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלָהֶם, שְׁעַל-יְדֵי זֶה הוּא מַפְּלַת הֶמֶן עַמְלֵק כַּנִּל, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת לְקִיחַת אֶסְתֵּר לְבֵית הַמֶּלֶךְ כַּנִּל לְעֵינֵי שָׂרָה.

בכח בירור המדמה של מרדכי הצדיק נתמעט השינה עד שגם אחשורוש לא יכל לישון

וְעַל-כֵּן הִיָּה הִנֵּס עַל-יְדֵי נְדוּד הַשְּׁנָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שֵׁם ו'), "בְּלִילָה הַהוּא נִדְּרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ". שְׁאֵז

התחיל עקר תקף הנס, כי נודד השנה זה בחינת ברור המדמה, כי כשהמדמה מברר היטב אין צריכין לישן, כי עקר השנה הוא בשביל לברר המדמה, שאז אדם צריך לישון לחזור למח שלו, אבל כשהמדמה מברר אין צריך שנה, ועל-ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל, שהוא בחינת לקיחת אסתר לשם פנ"ל, על-ידי זה נתברר המדמה, כמבאר בתורה הנ"ל פנ"ל ועל-כן היה אז נודד השנה, כי נתעוררו רחמים גדולים בשמים, עד שנעשה ביטול השינה אפי' אצל אחשוורש שזה נמשך מברור המדמה פנ"ל

ועל-ידי זה היה תקף הנס, כי עקר הנס של פורים הוא להכניע עמלק שהוא עקר הכפירות והאפיקורסות, מה שהבע"ד תופס את כל אדם בכל יום, שלא יכול להתחזק ולרוץ עצמו לכף זכות, ולא יכול להריח את הריח המתוק של אור הבעש"ט ורבינו שמלמד אותנו מה זה רביקות, מה שרבינו מטעים לנו את האמת הזה, יש כפירות והסתרות כאלה שאי אפשר להתרבק בה' בדרך של אמונת חידוש העולם, זהו עיקר מלחמת עמלק, ועיקר מפתו ע"י ברור המדמה כמבאר במקום אחר (ליקוטי תניני סימן ט), ולגלות אמונת חידוש העולם, כמבאר בדברי רבנו ז"ל (שם) על פסוק, "ויהי ידיו אמונה" הנאמר במלחמת עמלק, שעקר מפתל עמלק הוא על-ידי התגלות האמונה הקדושה, ועל-כן היה עקר מפתל המן-עמלק, על-ידי נודד השנה, שהוא בחינת ברור המדמה, שעל-ידי זה נתגלה האמונה הקדושה פנ"ל, שזהו עקר מפתל עמלק והמן פנ"ל.

ועל-ידי כל זה זוכין לאור הציצית פנ"ל וזהו (שם ט), "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת" זה בחינת ציצית שיש בהן תכלת, שהם עקר תקון ונוי כל המלבושי כבוד, הינו שאז נתגלה על מרדכי אור הציצית, שהוא בחינת לבוש מלכות תכלת וחור וכו', כי על-ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל, על-ידי זה הוא מפתל המן, ונתגלה האמונה הקדושה וכו', עד שזוכין לחוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת אור הציצית, שהוא בחינת לבוש מלכות תכלת וחור וכו' פנ"ל וזהו (שם) "ליהודים היתה אורה ושמחה וכו', והעיר שושן צהלה ושמחה" בחינת תקף השמחה של הפורים, כי עקר השמחה נמשך מבחינת חוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת לבוש מלכות תכלת וכו', בחינת ציצית כי החוט של חסד הנ"ל, הוא בחינת הנגון שלעיתו, שמשם כל השמחות פנ"ל וזהו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה יג), אסתר חוט של חסד משוד עליהם, כי זכתה לחוט של חסד הנ"ל פנ"ל: וכמ"ש ר' נתן לעיל, שענין תכלת הוא כח הבעל כח הגדול שמתפלל תפילה בבחי' דין, חור הוא לובן הציצית, מדת החסד שנתגלה, בכח שהצדיק ממתיק הדין. ועי"ז העיר שושן צהלה ושמחה, מלכות מקום המדמה, נתברר בקדושה, ונמשכים הניגונים של לעתיד לבא, בכח היין שנתברר, ונעשה שמחה גדולה. וזהו מציאות התגלות החסד של ע"י מחיית עמלק.

סעודת פורים הוא מזונא דנשמטא ומתקן חטא עיץ הדעת

כזו וזהו בחינת סעודת פורים שאז מצוה לאכל ולהרבות בסעודה, כי על-ידי בחינת חוט של חסד הנ"ל נתתקן האכילה בקדושה, היינו אכילה עם אמונה, שמתחזק ויודע שהוא בוודאי כן יודע מה ואיך לאכול בקדושה כי זוכין שתהיה האכילה בבחינת מזונא דנשמטא על-ידי הריח הטוב שנמשך על-ידי הנגון, שהוא בחינת חוט של חסד הנ"ל פנ"ל וזה בחינת מרדכי, כי על שם זה נקרא מרדכי על שם ריח הטוב, בחינת מר דרור שהוא ראש לכל הבשמים והריחות, כמו שכתוב (שמות ל'), "ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור", וכן אסתר נקראת הרסה, בחינת

ליקוטי הלכות ח"א דף מח - מט - הל' ציצית הלכה ה' אות יז - כט

הַדָּס שֶׁמְשַׁעֵלָה רֵיחַ טוֹב, בִּי הֵם זְכוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּחֵינֵת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּלְ, שֶׁהוּא קוֹל הַנְּגוֹן הַנִּלְ הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן, שֶׁמִּשְׁשֵׁם כָּל הַרְיחוֹת כַּנִּלְ, מְרַכְבֵּי הוּא רֹאשׁ הַשִּׁיר פְּשוּט וּכְפוּל, הַדָּסָה זֶה מְשׁוּלֵשׁ, וּמְמַשִּׁיךְ לְכָל יִשְׂרָאֵל בְּאַרְבַּע לְשׁוֹנוֹת אֹרֵחַ שְׁמוּחָה שְׁשׁוּן וַיִּקַּר בִּי עַל-יַדֵּי הַקּוֹל הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן נִכְנַע הֶמֶן-עֲמֻלֶק שֶׁהוּא זֹהֲמַת הַנְּחֹשׁ, בְּחֵינֵת עֶקֶב עֲשׂוֹ, בִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָה (חֻלִּין לִט), הֶמֶן מִן הַתּוֹרָה מִנֵּין? שְׁנֵאמַר, "הֶמֶן הֵעֵץ וְכוּ" נִמְצָא, שֶׁהוּא עֵקֶר זֹהֲמַת הַנְּחֹשׁ שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יַדֵּי אֲכִילַת עֵץ הַדְּרַעַת טוֹב וְרַע עֵיקֶר הַמְדַמָּה נִמְשָׁךְ בְּעוֹלָם ע"י חֻטָּא עֵץ הַדְּרַעַת, עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִתְיַקֵּן הוּא: וְהִכְנַעְתּוּ וּמִפְּלֹתוֹ עַל-יַדֵּי הַקּוֹל הַנִּלְ הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֶּן, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת פְּסוּק אֶת קוֹלְךָ שִׁמְעֵתִי בִּגֵן וְאִירָא, שֶׁנִּסְמָךְ בְּפִרְשָׁה לְפִסּוּק הֶמֶן הֵעֵץ, כַּמְבָאָר שֵׁם, בִּי בְּחֵינֵת אֶת קוֹלְךָ שִׁמְעֵתִי וְכוּ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַקּוֹל הַנִּלְ הוּא תִקּוֹן אֲכִילַת עֵץ הַדְּרַעַת, וְעַל-יַדֵּי זֶה נוֹפֵל הֶמֶן שְׁאֲחִיזָתוֹ מִשֵּׁם, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת מְזוֹנָא דְגּוֹפָא, וְזוֹכִין לְבְּחֵינֵת מְזוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא, שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יַדֵּי הַקּוֹל הַנִּלְ שֶׁמִּשְׁשֵׁם גְּדָלִים כָּל הַרְיחוֹת כַּנִּלְ, שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יַדֵּי מְרַכְבֵּי וְאִסְתֵּר הִיא הַדָּסָה שֶׁנִּקְרָאִין עַל שֵׁם הַרִיחַ הַטוֹב כַּנִּלְ: לְכֵן הֵעִיקֶר תִּיקּוֹן פּוֹרִים הוּא לְהַרְבוֹת בְּסַעֲוֵדָה שֶׁל מְזוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא, וּמְתַקְנִים חֻטָּא עֵץ הַדְּרַעַת.

כִּז) וְזֶהוּ בְּחֵינֵת (אִסְתֵּר ט') וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ מִתִּיְהִידִים וְכוּ, דְּהִינּוּ שְׁתַּגִּירוּ גְרִים הַרְבֵּה, בִּי כָּל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי בְּחֵינֵת הַתַּפְּלָה בְּבְחֵינֵת דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח הַנִּלְ, שֶׁעַל-יַדֵּי זֶה נַעֲשִׂין גְרִים כְּמוֹ שְׁפָתוֹב שֵׁם, עֵין שֵׁם: הַתְּגַלּוֹת הַגְרִים ע"י רַעֲמִים, שֶׁהוּא ע"י תַּפְּלָה שֶׁל הַבַּעַל כַּח. כַּמְבּוֹאָר שֶׁם בְּתוֹרָה.

כח) וְעַל-כֵּן הַגְרִים שֶׁמִּתְגַּיְרִין הֵם בְּאִים תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כַּנְּפֵי מִצְוָה, דְּהִינּוּ צִיצִית, בִּי צִיצִית הֵם בְּחֵינֵת הַחוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּמְשָׁךְ מִהַתַּפְּלָה שֶׁל הַבַּעַל כַּח הַנִּלְ שֶׁמִּשְׁשֵׁם הַגְרִים וְכַנִּלְ בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ, עֵין שֵׁם: סוּד הַצִּיצִית שִׁיּוּצָאִים נִשְׁמוֹת וְחוּזָרִים וּמְגַלִּים כְּבוֹד ה' בְּעוֹלָם, בְּבַח' חוּט שֶׁל חֶסֶד ע"י תַּפְּלָה שֶׁל הַבַּעַל כַּח. וְכֵּן אֲנוּ צְרִיכִים לְהַתְּגַיֵּר וּלְקַבֵּל רוּחַ נְבוּאָה בְּכַח הַצִּיצִית. וְכֵּן זֶה כְּלוּל לְעֵינֵן הֵינן שֶׁמְבַרֵּר הַמְדַמָּה וּמַעֲוֹרֵר הַשִּׁיר כַּנִּלְ.

ביאור סמיכות כל חלקי פרשת שלח באופן נפלא

כט) וְזֶה בְּחֵינֵת הַסְּמִיכוֹת שֶׁל כָּל סֵדֵר שֶׁלֹּךְ שֵׁשֶׁם כְּתוּבָה פְּרֻשַׁת צִיצִית בְּסוּפָה, שִׁישׁ לְהַתַּפְּלָא אִיךְ שִׁיךְ מִצּוֹת צִיצִית בְּפִרְשַׁת הַמְּרַגְלִים, כִּי לְכַאוֹ שִׁיךְ בְּחוּמֵשׁ דְּבָרִים שֵׁם כְּתוּב הַרְבֵּה מִצּוּוֹת, אִיךְ נִכְנַס כַּאֵן מִצּוֹת צִיצִית בְּעֵינֵן הַמְּרַגְלִים? בִּי הַמְּרַגְלִים פְּגַמּוּ בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, מְרַגֵּל עַל דְּבָרֵי הַצְּדִיק וְאִינוּ מְאֻמְדִין שֶׁהוּא בְּחֵינֵת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁמִּשְׁשֵׁם עֵקֶר הַנְּגוֹן הַנִּלְ, אֲבָל מִשָּׁה רַבְּנֵי בְּגֵדֵל כַּחוֹ הַנִּלְ זֶכֶה לְפַעוּל אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַד שְׁמַחֵל לָהֶם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב שֵׁם, "וְיִאמְרוּ ה' סְלִיחָתִי כִּדְבָרְךָ" הִיא אִז מְצַב נוֹרָא וְאִיוֹם, אֲלֵא שִׁמְשָׁה רַבִּינוּ בְּגוּדֵל כַּח הַתַּפְּלָל וּפַעוּל סְלִיחָה, בַּח' יוה"כ, כַּמ"ש בַּס' ז' תַּנִּינָא, כִּי הִיָּה פִּגְם גְּדוֹל שֶׁל מְרַגְלִים שֶׁלֹּא רָצוּ לְקַבֵּל אֶת הַבַּעַל כַּח הַגְּדוֹל, לֹא רָצוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְחַיּוֹת עִם אֲמוּנָה, כְּמוֹ מְרַגֵּל כֹּזֵה, וּמִשָּׁה פַעַל תִּיקּוֹן וּסְלִיחָה, וְאִזֵּי חוּזֵר וְנִמְשָׁךְ בְּחֵינֵת הַנְּגוֹן הַנִּלְ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת נְרָדִי נִתָּן רִיחוֹ, בְּחֵינֵת סְלִיחָת עֲנוּתוֹת נִלְ, וְעַל-כֵּן נִסְמָךְ מִיֵּד לְזֶה פְּרֻשַׁת נִסְכִּים, דְּהִינּוּ לְנִסָּךְ יֵין עַל הַקְּרַבְנוֹת אַחַר מִשָּׁה רַבִּינוּ פַעַל סְלִיחָה, צִיּוּה לְבַנוֹת מִשְׁכֵּן שֵׁשֶׁם מְנַסְכִּים נִסְכִּים עַל הַקְּרַבְנוֹת וְאִז עֵקֶר הַשִּׁיר, בִּי אֵין אוֹמְרִים שִׁיר אֲלֵא עַל הֵינן, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת הַמְּשַׁכֵּת הַשִּׁיר וְהַנְּגוֹן הַנִּלְ שְׁאוּמְרִים אוֹתוֹ עַל הֵינן דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תִּיקּוֹן וְבִרּוּר הַמְּדַמָּה, בְּחֵינֵת יֵין הַמְּשַׁמֵּחַ כַּנִּלְ.

ועל-כן נסמך לזה פְּרֻשֵׁת חֻלָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת בִּיאַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (במדבר טו), "בְּבוֹאֲכֶם אֶל הָאָרֶץ וְכוּ" שֶׁנִּתְחַיֵּבו תִּכְף בְּכַנִּיסְתֶּם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם, כִּי עֵקֶר הַנֶּגוּן הֵנ"ל נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כֵּנ"ל, שֶׁהוּא תִקּוּן הַמַּאֲכָל וְהַמְזוּן לְהַכְנִיעַ מְזוּנָא דְגוּפָא וְכוּ" כֵּנ"ל, זֶהוּ הַתְּגַלּוּת הַהִשְׁגָּחָה, לְרַעַת מוֹד' תַּמִּיד שֶׁהוּא עֵיקַר אוֹר הַצַּדִּיקִים, אוֹר הַבַּעַשׂוֹט שֶׁרַבִּינוּ מֵבִיא לָנוּ אֵת זֶה, וּמֵאִיר לָנוּ שֶׁנוֹכַח לְזַכּוֹת לְזֶה, לְהִיּוֹת בְּבַחֵי תִקּוּן חֻטָּא עַה"ד. שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת חֻלָּה לְתִקּוּן הַמַּאֲכָל לְתִקּוּן חֻטָּא אֲדָם הָרָאשׁוֹן שֶׁחֻטָּא בְּאֲכִילָה וְהַגְּבִיר בְּחִינַת מְזוּנָא דְגוּפָא וְהַתִּקּוּן עַל-יְדֵי חֻלָּה שֶׁחִיבִין בְּכַנִּיסְתָּן לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דִּיקָא שֶׁמִּשָּׁם הַנֶּגוּן הֵנ"ל. וְכֵמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָה לְבִרְכָה (ילקוט שמעוני סימן לב), הִיא קְלַקְלָה חֲלָתוֹ שֶׁל עוֹלָם לְפִיכָךְ תִּפְרִישׁ חֻלָּה, נִמְצָא, שֶׁחֲלָה הוּא תִקּוּן חֻטָּא אֲדָם הָרָאשׁוֹן, הֵינּוּ תִקּוּן פֶּגַם הָאֲכִילָה, פֶּגַם מְזוּנָא דְגוּפָא וְכוּ"כֵּנ"ל, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁמִּפְרִישֵׁן חֻלָּה זֹכִינ׳ן שְׂוִיָּהּ הַלָּחִם שֶׁהוּא הַמְזוּן בְּבַחִינַת מְזוּנָא דְנִשְׁמָתָא בְּבַחִינַת אֲכִילַת הַצַּדִּיקִים, בְּחִינַת (משלי יג) צַדִּיק אוֹכֵל לְשׁוֹבַע נִפְשׁוֹ.

ועל-כן נסמך אחר כך פְּרֻשֵׁת קֶרֶבן עֲבוּדָה זָרָה חֻטָּאת שֶׁהוּא תִקּוּן פֶּגַם הָאֲמוּנָה, כִּי עֵקֶר הַנֶּגוּן הֵנ"ל נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי תִקּוּן הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כֵּנ"ל. וְאַחַר כֵּךְ נִסְמָךְ פְּרֻשֵׁת מְקוּשָׁשׁ מֵעַנֵּין קְדוּשַׁת שַׁבָּת קָדָשׁ וְכִלּוֹל מִכָּל הַיָּמִים וְהַזְּמַנִּים הַמְקֻדָּשִׁים שֶׁכֻּלָּם בְּבַחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְכוּ"כֵּנ"ל וְאַחַר כֵּךְ נִסְמָךְ פְּרֻשֵׁת צִיצִית כִּי כָּל זֶה כְּלוּל בְּמִצְוֹת צִיצִית נ"ל אַחַר הִירִידוֹת שֶׁל מֵרְגָלִים וְהַתְּגַבְרוּת הַמַּדְמָה, וְהַתְּגַבְרוּת מְזוּנָא דְגוּפָא וְכוּ"כֵּנ"ל, לְכֵן סִיּוּם בַּפ' צִיצִית שְׁבִיבָה כִּלּוֹל כֹּל הַתִּיקוּנִים כֵּנ"ל.

הצדיק סולח עוונות בשתיית יין, כי ע"י בירור המדמה נמשך השיר המתקן

וְזֶה שֶׁכָּתַב אֲדוּמוֹר"ר ז"ל (בסימן קע"ז לקוטי מוהר"ן א') שְׁוִיאִמְרָה ה' סְלַחְתִּי כְּכַרְבִּיד רְאֵשֵׁי תַבּוֹת בּוֹסִי, כִּי הַצַּדִּיקִים יִכּוֹלִין לְסַלַּח עוֹנוֹת עַל-יְדֵי שְׁתִּיתָם יִין, עַיֵן שָׁם, הֵינּוּ כֵּנ"ל, כִּי הוּא מִמְּשִׁיד עַל-יְדֵי שְׁתִּית יִין בְּחִינַת תִּקּוּן וּבִירוֹר הַמַּדְמָה, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַנֶּגוּן הֵנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ סְלִיחַת עוֹנוֹת וְכוּ"כֵּנ"ל וְעַל-כֵּן נִסְמָךְ אַחַר פְּרֻשָׁה זֹאת פְּרֻשַׁת נֶסְכֵי יִין וְכוּ"כֵּנ"ל: כִּשֶׁהַצַּדִּיק שׁוֹתֵה קֶצֶת יִין, מִכֶּפֶר עוֹנוֹת, כּוּס"ר ר"ת וַיֹּאמֶר ה' סִלַּחְתִּי כִּדְבַרְךָ שֶׁנֶּאֱמַר בְּמֵרְגָלִים, כִּי הַצַּדִּיק מִמְּשִׁיד בִירוֹר הַמַּדְמָה ע"י הַיֵּין וְנִתְגַּלָּה הַנִּיגוֹן וְהַשִּׁיר וְסִלַּחְתִּי הַעוֹנוֹת, כִּךְ אֵנוּ צָרִיכִים לְצַאת מִכּוֹחַ הַקְּלִיפּוֹת, וְלִכֵּן נִסְמָךְ לְזֶה פֶּרֶשֶׁת נֶסְכִּים.

הַלְכוֹת צִיצִית הַלְכָה ו' נִכְלָל בְּהַלְכוֹת נְטִילַת יָדַיִם שֶׁחֲרִית הַלְכָה ד': כִּי עֵתָה לְמַדְנֵי הַלְכָה ה', וְהַחֲמִשָּׁה הוּא הַלְכָה ז', אִיפֹה הַלְכָה ו'? זֶה נִכְלָל בְּהַלְכָה ד' שֶׁל נְטִילַת שֶׁלְמַדְנֵי שָׁם עַנִּין תּוֹרָה ס"ה לְהַתְּבַטֵּל וְאִח"כ ע"י כְּלֵי לְחֻזּוֹר אֶל הַבֵּיטוּל, כִּי צָרִיךְ לְעִשׂוֹת כְּלֵי אֶל הַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַזְרִיחָה, עִי"ש דְּבָרִים נִפְלְאִים מֵאֵד, ה' יִזְכְּנוּ לְחַפֵּשׂ אֶת הַצַּדִּיק מֵאֵד, וְנִזְכָּה לְחִיּוֹת עִם אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזוּכָּכָה, לְחִיּוֹת בְּהַתְּחַדְּשׁוֹת גְּדוֹל בְּבִירוֹר הַמַּדְמָה בְּכֹל יוֹם, וְלִזְכוֹת לְחִיּוֹת עִם הָאוֹר שֶׁל ר' נֶטָן כֹּל יוֹם תַּמִּיד אֲמֵן.